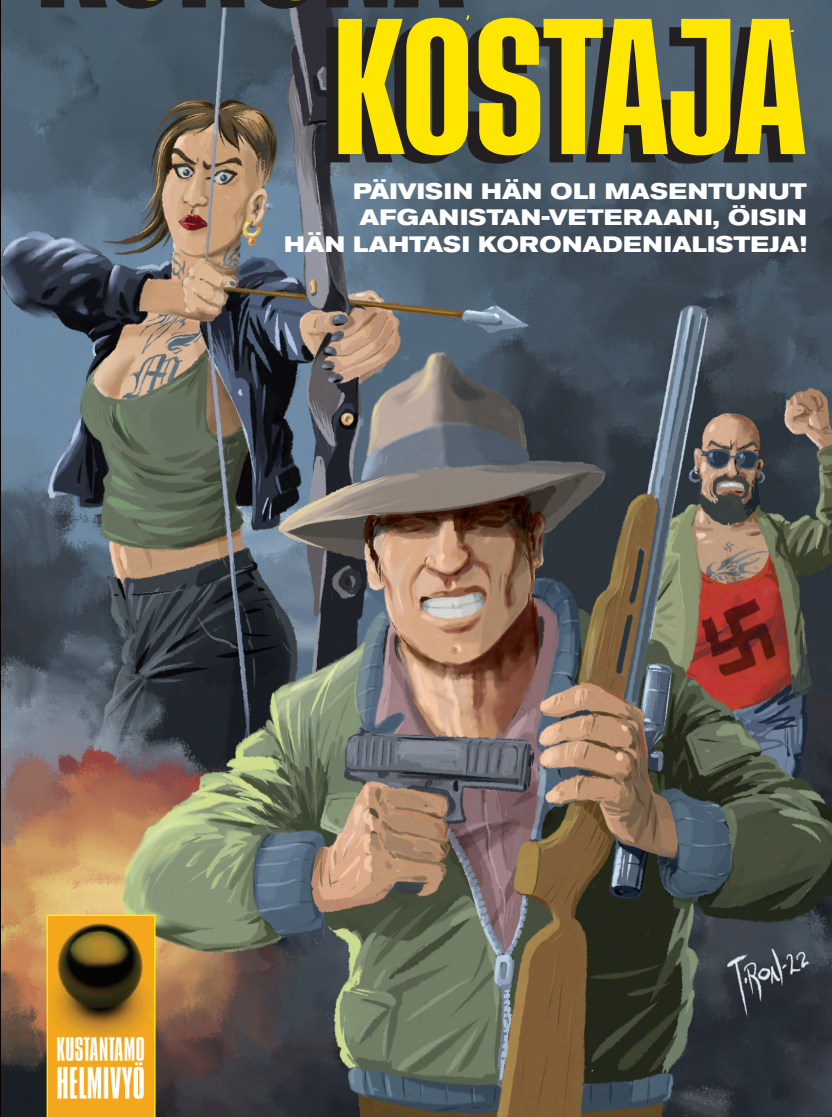

KORONA-

ESKIL
YLINEN

KOSTAJA

PÄIVISIN HÄN OLI MASENTUNUT
AFGANISTAN-VETERAANI, ÖISIN
HÄN LAHTASI KORONADENIALISTEJA!

KUSTANTAMO
HELMIVYÖ

T.ROI-22

Koronakostaja

Eskil Ylinen

Koronakostaja

Kustantamo Helmivyö
Turku 2022

Eskil Ylinen: Koronakostaja
Kansi: Timo Ronkainen
ISBN 978-952-7469-06-4
Valmistuspaikka: BoD, Norderstedt, Saksa

KUILU

Jos katsot
liian kauan
kuiluun

kuilu alkaa
katsoa
sinua

Tony Halme

Epilogi

Happikone ei pelastanut *häntä*.

Hän kuoli kesäkuussa 2020, eikä edes käsivar-silleni. Minulla oli maski kasvoillani enkä voinut suudella häntä.

Hän sanoi viimeisiksi sanoikseen: “Tämä ei ollut sinun syytäsi.”

Vaikka olin hänet tartuttanut – saamatta itse oi-reita.

Vaikka olin tuonut epidemian olohuoneeseem-me, makuuhuoneeseemme, ja saastuttanut *hänet* niin että hän veti viimeiset henkäyksensä happiko-neessa. Ja vaikka en ollut itse sairastunut.

Lomamatka Pohjois-Italiaan laskettelemaan oli ollut typerä teko. Se oli typerintä, mitä olin koskaan tehnyt. En ollut edes pitänyt siitä enkä ollut oikeas-ti tuntenut niitä muita tyyppejä. Afganistan-vete-raaneja, mutta niillä ei ollut masennusta.

Olin inhonnut itseäni jo aiemminkin, mutta sen jälkeen tajusin lopullisesti, miten typerä ja haitalli-nen olin ollut. Kukaan ei ollut koskaan hyötynyt minusta mitään.

Kaikkein vähiten hän. En ollut antanut hänelle

lasta, jota hän oli toivonut. En ollut antanut hänelle taloudellista turvaa, vaikka olin luullut, että se on miehen tehtävä perheen päänä. Paskapuhetta kaikki.

Poistuin sairaalasta ottamatta hänen tavaroitaan mukaani. En kyyneliltäni kyennyt.

I

Näin itseni *Taksikuskin* Travis Bicklenä, kun tämä ampuu telkkaria valtavalla Smith & Wessonilla ja potkaisee savuavan toosan nurin.

Mutta minulla ei ollut Smith & Wesson eikä mitään muutakaan asetta. Ja televisio oli niin kaukana, etten olisi voinut potkaista sitä nurin. Korkeintaan olisin voinut heittää sitä kaljatölkillä, jota kädessäni puristin.

Se oli jo illan neljäs. Niitä menisi vielä kaksi tai kolme. Sitten menisin sänkyyn ja nukkuisin huonosti siihen asti, että heräisin kusihätään tai närästykseen tai kumpaankin. Ja sitten en enää nukkuisi. Ellen ottaisi Zopinoxia. Pillerit olivat auttaneet pahimman yli, mutta olin alkanut inhota niitä niin kuin ihminen inhoaa pahinta vihollistaan.

Typerät visailut ällöttivät. Käänsin kanavaa. Uusi typerä visailu. Käänsin kanavaa. Taas typerä visailu. Käänsin kanavaa. Uutiset. Ehkä oppisin jotain, ehkä minua taas kiinnostaisi jokin.

Korona-korona-korona. Se minut oli lopullisesti nujertanut. Se oli tehnyt minusta lopullisesti hyödyttömän ihmisraunion, jonka ainoa ilo oli juoda

päivässä viidestä kymmeneen kaljaa ja joskus perään puoli pulloa Jack Daniel'sia. Joskus vedin käteen, mutta sekin saattoi jäädä kesken. Kyyneleet silmissä on vaikea runkata, kun ei näe kännykästä Pornhubia.

Olin jo kääntämässä kanavaa jälleen kerran, kun jäinkin kuuntelemaan, miten jotkut salaliittohyypiöt olivat pitäneet Suomessa kokoustaan. Ne olivat kokoontuneet jossain Kemiönsaarella olevassa helvetin hotellissa tai vastaavassa.

Salaliittotyyppellä itseään ei uutisissa haastateltu, sen sijaan saatiin jonkun tutkijan kommentti. Ihan käsittämätöntä tuubaa: tyypit uskoivat, että joku salaperäinen mestari lähettää niille netissä viestejä, jotka on niin vaikeaselkoisia, että ne voivat tarkoittaa ihan mitä tahansa. Joka tapauksessa tyypit olivat sitä mieltä, että tämä mestari – jota sanottiin Q:ksi – auttaa niitä taistelemaan jotain helvetin deep statea vastaan ja että Donald Trump on niiden tärkein apuri.

Naureskelin itsekseni. Trump oli naurettava oranssi pelle, joka kehuskeli pystyvänsä kourimaan naisia mistä tahansa, koska nämä eivät voi hänelle mitään. Naurettavin minkä tahansa maan presidentti koskaan ja tämä mukaan lukien kaikki vinuintialaiset pikkuvaltiot. Oli äijällä kyllä pokkaa, se oli pakko sanoa. Olin tosin nauranut paskaisesti, kun se oli lopulta joutunut Yhdysvaltain presiden-

tiksi ja vapaan maailman johtajaksi ja näytti siltä että sitä pelotti. Siinä ei paljon auttanut, että sai kouria muijia pillusta. Olisin kyllä itse kourinut sen omaa muijaa koska tahansa. Olisipa Melaniasta Pornhubissa videoita...

Mutta Trumpin ihailu ei edes ollut naurettavinta, mitä Kemiönsaareen kokoontuneet sekopäät olivat keksineet. Ne olivat sitä mieltä, että korona oli Bill Gatesin keksintö ja että sitä levitettiin 5G-verkon kautta.

Miten niillä oli pokkaa? Miten ne kehtasivat? Mitä helvettiä ne sanoisivat minulle? Minulle, joka olin kokenut niin ankaran tragedian? Minulle, joka olin menettänyt koko elämäni?

“Paska mäihä.”

“Ei se ollut koronaa.”

“Syytä Bill Gatesia.”

Voi jumalauta, mitä vitun pellejä.

Käänsin kanavaa ja tuijotin jotain realitya tauamatta mitä sieltä tuli.

Ainoa, mitä näin, olivat mielessäni olevat kuvat *hänestä*.

Happikoneessa, yrittäen turhaan vetää henkeä. Kun hän ei edes jaksanut nostaa kättään niin että olisi voinut puristaa minua kädestä. Kun hän ei jaksanut edes juoda pillimehua, jota yritin pitää hänen huulillaan. Kun hän ei jaksanut edes itkeä.

Minä jaksoin itkeä. Minä olin itkenyt yhtäjaksoisesti monta kuukautta.

Ja nyt itkin taas. Itkin tuijottaessani telkkarin typerää realityohjelmaa, joka oli tehty kauan ennen koronaa, kauan ennen kuin maailma suistui hulluuteen ja sekopäisyyteen. Ne näyttivät uusintoja peittääkseen sen, että maailma ei tulisi enää koskaan entiselleen.

Minäkään en olisi enää koskaan entiseni. En tosin tiedä, mikä se entinen olisi ollut. Vuodet Afganistanissa olivat tuhonneet minut jo aiemmin. *Hänen* kuolemansa vain viimeisteli tuhon.

Olin järkevämpi kuin Travis Bickle. En ampunut telkkaria, en edes heittänyt sitä kaljatölkillä.

II

Hain seuraavana päivänä lisää kaljaa. Ostin Ilta-Sanomat ja Iltalehden, niissä näytti olevan lisää juttua samoista höyrypäistä.

Luin jutut samalla kun join kaljat keittokomeron pöydän ääressä. Kun olin lukenut jutut, tuijotin ikkunasta ulos. Näin Patterihaan lähiön muut talot. Mietin, että niissäkin asui iso määrä hulluja, jotka pelkäsivät koronaa niin paljon, että olivat valmiita uskomaan kaikenlaista ulkomailta tuotua paskaa. Naapurirapussakin asui äijä, joka piti jotain helve-

tin Vastatotuus-nimistä sivustoa ja tuuttasi sinne MV-lehden juttuja.

Puristin melkein kuin vaistomaisesti kaljan kädessäni ja heitin sen tiskialtaaseen.

Minun pitää toimia. *Hänen* muistonsa velvoitti minua.

Mutta sinä iltana join vain loin loput kaljat ja aloin nuokkua sohvalla televisiota tuijottaessani. Ei tullut olo, että kenenkään muisto olisi minua velvoittanut.

Kun alkoi taas kerran joku typerä reality, nukahdin sohvalla. Näin unta *hänestä*. Hän sanoi minulle unessa: “Älä petä minua.”

Heräsin ja menin sänkyyn, mutta en saanut unta. Räpläsin kännykkää ja luin Facebookista salaliittotyyppien harhaisia keskusteluja. Ne menivät ihoni alle. Aivan kuin olisin tehnyt jotain salaista ja likaista, jotain mistä en olisi voinut kertoa kenellekään. Mahassa tuntui jännältä ja minua alkoi panettaa, kun mietin, että menisin touhuun mukaan. Valehtelisin heille, että minäkin olin alkanut suhtautua epäilevästi koronaan ja että mielestäni se oli maailmanlaajuinen salaliitto. Esittäisin jotain muuta kuin olin nyt. Olisin joku muu kuin nyt. En ollut tällä hetkellä yhtään mitään. Olin pelkkä nyyhkiä ihmisraunio.

Vasta kun olin runkannut ja miettinyt *häntä*, nukahdin. Näin edelleen sekavia unia, joissa *hän* oli happikoneessa, mutta silti jossain muualla kuin sairaalassa.

Kävin suihkussa ja luin uudestaan iltapäivälehtien jutut. Niissä toistui sama nimi. Jere Ropponen. Hän oli porukan pomo, taakse suittu puolipitkä tukka ja silmälasit. Näytti nilkiltä, mutta semmoiselta nilkiltä, joka on joittenkin naisten mielestä hyvännäköinen.

Minäkin olin ollut, mutta siitä oli aikaa. Naiset eivät katso nyyhkiviä ihmisraunioita. Ne katsovat tuommoisia urpoja alfauroksia.

Paitsi *hän*. Hän olisi vain nauranut Jere Ropposelle.

Ropponen sanoi Ilta-Sanomien jutussa, että valamediat pimittivät oikeaa tietoa koronasta, että koronaa ei oikeasti ollut ja että valtiot käyttivät tavallista kausiflunssaa tekosyynä rajoittaa vapaiden ihmisten elämää. Tyyppi oli myös sitä mieltä, että kuolinlukuja liioiteltiin. Tai että valtiot olivat itse tappaneet koronaan kuolleet osana jotain kokeita.

Näin punaista. Puristin lehden käsissäni ryttyyn ja aloin repiä sitä samalla kovaäänisesti huutaen.

III

Seuraavana päivänä istuin kahvilla torin kupeessa. En ollut pystynyt enää istumaan yksin kotona ja olin kävellyt keskustaan. Tori oli kaivettu auki. Siihen piti valmistuman uuden uljaan Turun kaunistus, toriparkki. Istuin selkä monttuun päin.

Kuuntelin kahvia juodessani viereisen pöydän keskusteluja.

“Saatana, mitään maskeja ruveta käyttämään.”

“Vapaan ihmisen riistoa.”

“Ei todellakaan ruveta.”

“Helvetin punavihermädättäjät.”

“Se Marinkin pitäisi sitoa käsiraudoilla lämpöpatteriin ja nussia se takaisin heteroksi.”

En tiennytkään, että Sanna Marin oli lesbo.

Kun hain tiskiltä santsikupin, katsoin tyyppejä tarkemmin pöytään palatessani. Kaksi kaljua, yksi pitkätukka, jolla oli myös alkava pälvikalju. Pitkätukalla oli nahkatakki ja tatuointeja kaulassa. Kaljuilla oli hupparit. Toisessa oli Soldiers of Odinin logo. Kenelläkään ei ollut maskia. Kenelläpä ulkokahvilassa olisikaan?

Olisi pitänyt häipyä, mutta halusin kuulla heidän juttujaan. Räpläsin samalla kännykkää, kun kuuntelin tyyppien keskustelua. Jos se nyt keskustelua oli.

Samaa jauhamista. Maahanmuuttajat, maskit, punavihermädättäjät, jada-jada-jada.

Mutta sitten sähköistyin.

“Eilen telkkarissa oli Jere Ropponen”, sanoi nahkatakityyppi muita möreämmällä äänellään. Tervetuloa, kurkunpäänsyöpä. “Se puhuu fiksua.”

“Mikäs tyyppi se on?” toinen hupparityypeistä kysyi.

Nahkatakki vetäisi kahvia ja sanoi sitten: “Se on Suomen QAnon-lähettiläs. Se tietää, mistä Q puhuu. Se tietää, että korona on vale ja salaliitto. Se ei anna valtamedian hämätä sitä. Se on valmis toimintaan.”

“Tota on odotettu.”

“Se on tosi hyvä tyyppi.”

“Tunnetsä sen?” kysyi toinen kuuntelijoista.

“Joo, tunnen.” Mies röyhisti rintaansa, nousi istumaan tuolissaan suurempaan asentoon. “Mä olen sen joukoissa.”

“Sen joukoissa? Mitä se meinaa?”

“Se on vielä salasta hommaa.” Mies rykäisi ja katseli ympärilleen, käänsin nopeasti katseeni takaisin kahvikuppiin. “Mutta Jere tekee tosi hyviä juttuja YouTubeen, kannattaa tsekata. Tiedätte vähän missä mennään. Kannattaa muutenkin tehdä omia tutkimuksia eikä uskoa kaikkea, mitä lehdisä lukee.”

“Mä luen joka päivä MV:n uutiset.”

“Hyvä. MV onkin ainoa luotettava media tässä

punahuorien maassa. On niitä muitakin, mutta se on paras.”

Join toisen kahvini nopeasti loppuun ja menin bussilla kotiin katsomaan Jere Ropposen YouTube-videoita. Se oli aikamoinen kokemus, jotain mihin en ollut ollenkaan valmistautunut. Tuntui kuin minulle olisi näytetty jokin uusi, pelottava maailma. En ollut tiennyt, että joku voi olla niin tosissaan salaliitoissa sisällä. Jokaisen poliittisen päätöksen, jokaisen uutisen alta löytyy salaliitto, ja jokaisen salaliiton alta löytyy toinen. Lääkkeet, kännykät, kirjastot, sanomalehdet, radiokanavat, kaikki oli valjastettu vain suuren salaliiton kätyreiksi. Ropposen puheissa vilahtelivat sanat “great reset” ja “uusi maailmanjärjestys” eikä hän todellakaan uskonut, että korona oli mikään maailmanlaajuinen epidemia, vaan vain ja ainoastaan maailmanlaajuisen salaliitto.

Olin luullut, että tiesin ihan riittävästi tästä asiasta, mutta olin väärässä. En tiennyt vielä mitään.

Jere Ropponen tuijotti minua läppärin näytöltä pysäytyskuvassa ja tiesin, että hän oli vaarallinen ja että hänet piti pysäyttää. Hän hypnotisoi minut tappamaan itsensä.

ISBN 978-952-7469-06-4

**ELÄMÄN KOVA
KOULU TARJOI
HÄNELLE VAIN
KUOLEMAN
KYLÄÄ KOURAA...**

KULKUTAUTI ON YKSINÄINEN JUTTU

MIKAEL NYBERG

**KUSTANTAMO
HELMIVYÖ**